די ערשטע ליבע

פון פראנסיא קאפעע

(דערציילונג)

אין יענעם אונט האט מען אין טעאַטער "אַרעאַן" געגעבן: "דער ניט געלונגענער ראמאן", און די פּרעכטיקע סאפי שעריובען, וואס האט געשפּילט די הויפּט ראָלע, איז נאָך געווען אויף דער סצענע, בעת דער באוואוסטער דעפּוטאט פאבּרעק, א מענש פון א יאר פערציק, וואס האט אבער אויסגעוויזן יונגער פאר זיינע יאָרן, האט אויפגעעפנט די טיר פון איר טואלעט צימער און ער האט א זאג געטאן:

— "קוקו!"

ער האָ טאיר דערוואַרטעט צו טרעפן אין דער "ליבער אומאַרדענונג" פון דעם ניט דערענדיקטן טואלעט, אין דעם מאָמענט בעת זי טוט זיך איבער, און ער איז געווען שטאַרק דערשטוינט דערזעענדיק, אז דאָס צימער איז ליידיק, פון הינטער דער שירמע האט זיך באוויזן די אלטע באַדיינערן, קאַנסטאַנציאַ.

— איר וועט זיך אפשר מטריח זיין א ווײַלע אויסוואַרטן, מיין הער, מאַר מואזעל סאפי קומט אין א מינוט פינף אַרום.

פאבּרעק האט זיך געזעצט, ער האט פאַרלייגט איין פוס אויף דער צווייטער, און, קלאַפּנדיק מיט'ן שטעקל איבער'ן שפּיץ שטיוול, האט ער זיך פאַרטיפט אין זיינע נעדאַנקען. די אלטע האט גע־נומען צענויפלייגן די זאַכן, וואס זיינען געווען פאַנאַנדערגעוואָרפן אויפ'ן טואַלעט טישל.

נאָך וואס איינגעטלאך נייט ער אהער? קיין ליבע צו סאפי שעריובען פילט ער ניט; אמאָל האט ער יא עפּעס־וואס גע־פילט צו איר, איצט — שוין דאָס אויך ניט. איינמאָל, בעת ער האט זיך נאָר וואס געהאט באקאנט מיט איר, האט זי אים גאנץ ערנסט א זאג געטאן: — הערט, פאבּרעק, איר זייט א גאנץ לי־בער מענש, נאָר איך האָב פערציק טוי־זענט פראנק חובות, באצאָלן זיי קאָנט איר ניט... און דעריבער... קומט צוריין שמועסן אביסל, מיר וועלן אבער זיין מיט אייך נאָר גוטע פריינט, און ניט מער. זי איז געווען נערעכט. נאָר עפּעס וואס האט אים געצויגן צוויי, אזא שיינער און פריילאַכער, וואס האט אזוי הארציק געלאַכט פון זיינע געלונגענע ווי־צען, וואס האט זיך אזוי פראַסט און ליב־לאך פאַרהאַלטן צו אים.

טראַכטנדיק אזוי, האט פאבּרעק מא־שינאל נאָכגעקוקט די אלטע באַדיינערן און פלוצלונג האט ער אין שפּיגל איר פּנים דערזעען. נאָט, וואס פאר א חורבה דאָס איז געווען! ווי אפשטויסנ׳ר מיאוס! טרוקן, ווי א שטעקן, איינגעקאַרטשעט, ווי א ווינטערדיקער עפּל, גראָע האָר, טוי־טע אויגן, לאנגע און גרינע צייַן, דינע און בלויע ליפּן — די פאַרקערפּערונג פון א לענענדאַרער מכשפה! זי איז אלט געווען ווייניקסטנס א יאר 75. בטבע א גוטער, האט פאַרבעם דערפילט א רחמנות צו אָט דער זקנה, וואס איז געצוואונגען צו ארבעטן ביז'ן טויט. נאָר דער דאָ־דערער זייט, איז אים, א פאַרצערטעלטן און געקעכלטן, אומאַנגענעם געווען צו קוקן אויף אָט דער מכשפה אין די שוואַר־צע שמאַטעס. און ס'האט זיך אים גע־דאַכט, אז זי וועט פאַרשמוצן די זאַכן, צו וועלכע אירע הענט האבן זיך צוגע־ריבן: די פאַרשיידענע שפּיצן, די האַ־קעמלאך, אלץ אזוינע איידעלע, שמעקנ־דיקע זאַכן, וואס זיינען געווען פאַנאַנ־דערגעלייגט אויפ'ן טואַלעט טיש.

פלוצלונג האט זיך די טיר געעפנט און סאפי איז אריינגעפלויגן אין איר פּרעכטיקן טעאַטער קאָסטיום. זי איז גע־ווען פריש, ווי א נאָר וואס צענויפגעקלי־בענער בוקעט בלומען און זי האט געאַ־טעמט מיט יוגנט, מיט שיינקייט און גראַ־ציען.

— א, פאבּרעק! — האט זי פריילאך אויסגעשריען, נוט וואס איר זייט נעקו־מען! מיר וועלן אביסל פּלוידערן. מיך און נאָך עטלאכע חברים וועט מען באלד אָפּפירן אין אַן אנדער טעאַטער אַנטייל צו נעמען אין א בענעפיס... ווי לאַנג קאָנסטאַנציאַ וועט מיר צוגרייטן די זאַכן, זעצט זיך און זייט א וואויל איינגל.

דער נעשפּרעך האט זיך ווי געוויינ־לאך, נעדרייט ארום טעאַטער פּליאַטקעס. סאפי האט דעם שיינעם דעפּוטאַט גע־ריצט מיט זיינע נצחונות אין דער טע־אַטער וועלט. פאבּרעק איז אבער געווען באשיידן, ווי א מענש, וואס האט גע־וואוסט ווי צו שעצן פרויען. אויף סאַ־פּי'ס פראגעס האט ער געענטפערט מיט גלייכווערטלאך, דאָס האט איר אביסל אויפגעבראַכט.

— ווי באשיידן איר זייט! שוין־זשע וועט איר מיר קיינמאָל ניט דערציילן קיין איינע פון אייערע ליבעס־מעשיות?

— נו, מיין טייערע, — האט ער א שמייכל געטאן, — איך וועל אייך צו־ליב טאָן. איך וועל אייך דערציילן די געשיכטע פון מיין ערשטער ליבע.

— פאַרשטייט זיך, צו אַן אקטריסע?

— יאָ, נאָר איך מוז אייך מתרה זיין, אז געשעען איז עס ניט אויף דער ר־ר־שעליע, און אז די העלדן איז ניט גע־ווען קיין "שטערן" פון ערשטן ראַנג...

— איך בין דאַמאָלסט אלט געווען א יאָר 19, איך האָב שטודירט יוריספּרו־דענץ און איך בין געווען ציטערנדיק נאָ־איוו... און איין מאָל בין איך געזעסן אין איינעם פון די קליינע פאַריזער טע־אַטערס און איך האָב זיך פאַרליבט אין דער דאַרטיקער פּרימאַדאָנע, וועלכע מען האט נערופן בלאנש ליילא... פאַרליבט האָב איך זיך אין איר אין דעם מאָמענט, בעת זי האט זיך באַוויזן אויף דער סצע־נע. איז זי געווען יונג? שיין? די דאָ־זיקע פראַגע שטעל איך מיר ערשט איצט, איצט, ווען איך ווייס, אז די שיינקייט פון אַן אקטריסע קאָן פאַרשווינדן מיט דער הילף פון קאַלד־קרים און צוויי האַנד־טיכער, און אז יענע, וועלכע שפּילן אויף דער סצענע די ראָלן פון יונגע מיידלאך, האבן אָפּט זין אָפּיצערן. דאַמאָלסט אָבער האט זיך מיר בלאנש אויסגעוויזן פאַר דאָס פּרעכטיקסטע פרויענצימער. איך האָב נאָר געפאַנטאַזירט פון איר און, כדי צו האבן די מעגלאכקייט וואָס אָפּטער קוקן אויף איר, פלעג איך מיינע ביכער פאַרקויפן. ווי אנטציקנד זי איז געווען אין טעלאַדראַמע! זי איז געווען די איינ־ציקע פרויען צימער, וועמען איך פלעג אוודמעג׳ען שירים; די שירים זיינען, פאַרשטייט זיך געווען עקלדיקע און איך האָב קיינמאָל ניט געהאט דעם מוט זיי אונטערטראָגן... עס זיינען אָנגעקומען די קאַניקלעס, איך האָב געמוזט פאָר־אהיים צו מיינע עלטערן. דאָרט האָב איך געצייט די שעה'ן און מינוטן און, קומענדיק צוריק קיין פאַריז, בין איך דעם איינגעגאַנגען אונט נאָך, אוועק אין טע־אַטער, א קוק געטאָן אויף די, וועלכע איך האָב פאַרגעטערט, נאָר איר נאָמען איז אויף די אַפּישעס ניט געווען אריינ־געשטעלט. איך בין געוואָרן שרעקלאך אומרואיק, איך האָב זיך אָנגעטאָן א כוח און איך בין אוועק צום דירעקטאָר פון דעם טעאַטער, פון וועלכן איך האָב זיך דערוואוסט, אז די אדמיניסטראַציע האָט ניט באַנייט דעם קאָנטראַקט מיט בלאנש, און זי איז פאַרשוואונדן געוואָרן, נאָר וואוהין — האָט ער ניט געוואוסט.

— איך פאַרזיכער אייך, סאַפּי, אז איך האָב דאָן שרעקלאך געליטן. חדשים לאַנג האָב איך צו זיך ניט געקאָנט קר־מען.

— און דאָס איז גאָר? — האָט גע־פרעגט די אקטריסע.

— נאָר...

— פאבּרעק, איר נאַרט און טרייבט קאַטאָוועס מיט מיר.

דאָ איז אריינגעלאָפן סאַפּי'ס דינסט.

— מאַדמואזעל... מען וואַרט אויף אייך. אלע זעצן זיך שוין אין די עקי־פּאַזשן.

סאַפּי האָט ביי קאָנסטאַצאַ'ן גענער מען די צוגעגרייטע זאַכן און זי האָט זיך איינגעוויקלט אין פעלץ.

— אויף ווידערזעען, פאבּרעק!

און ביידע פרויען־צימערן זיינען ארויס געלאָפן.

דער דעפּוטאַט האָט זיך אויף געקליבן אוועקצוגיין, אין דער זעלבער צייט איז צו אים צוגעקומען קאָנסטאַציאַ און מיט א ציטעריק און שטילן קול ארויסגע־רעדט:

— מיין הער...

— וואָס באַדאַרפט איר?

— איך האָב א בקשה צו אייך. איך בין שוין מיד אַרבעטנדיק. און דאָס געזונט דערלויבט שוין אויך נישט. איך זוך איצט אריינצוקומען אין אַן אָרים הויז.

— נוט, — האָט פאבּרעק צעשטרייט א זאַג געטאָן, — דאָס צווייטע מאָל וועט איר מיר עס אויסלייגן שריפטלאך.

נאָר קאָנסטאַנציאַ האָט ווייטער גע־רעדט.

— עס איז פאַראַן נאָך אַן אומשטאַנד הער, וואָס וועט אייך אפשר נוצן צו טאָן עס פאַר מיר... איך האָב אקאַרשט געהערט אייער נעשפּרעך מיט מיין ווער־טין... נו... אזוי... איך בין — בלאנש לילי.

פאבּרעק האָט ניט ווילנדיק א געשריי געטאָן און ער האָט זיך אָפּגעקערט אויף צוריק. בלאנש לילא! אָט די אלטע מכ־שפּה, אנגעטאָן אין שמאַטעס מיט'ן אָפּשטויסענדן פּנים, איז — בלאנש לילא!!!

ער האָט כמעט מיט שרעק איר א פרעג געטאָן:

— ווי אלט־זשע זייט איר?

די זקנה האָט ביטער געשמייכלט.

— איך ווייס אויס עלטער פון מיינע יאָרן; מיר האָט זיך אזוי שלעכט גע־לעבט, דאָך בין איך נאָר 62 יאָר אלט. מיר איז געווען 41 יאָר בעת איר האָט מיר אויף דער סצענע געזען. איר האָט נאָר וואָס געזאָגט, אז באשטימען דעם עלטער פון אַן אקטריסע פון דער סצענע אויס — איז אָפּט אוממעגלאך.....

מען האָט מיך אָפּגעזאָגט גראָד אין יע־נעם יאָר; מען האָט מיך געפונען פאַר צו אלט... די ערשטע דריי חדשים האָב איך אָנגעהויבן הונגערן.... און ערשט אין א צייט אַרום האָט מיר אַן אלטער באַקאַנטער די שטעלע דאָ פאַר־שאַפט... נאָר דינען מער קאָן איך ניט, מיין אָרט איז אַן אָרים־הויז. טוט עטוואָס פאַר מיר, מיין אמת'ער נאָמען איז קאָנסטאַנציאַ רואַרא... אמאָל, — מיין הער בין איך אייך דאָך געפעלן געווען...

זי האָט זיך אָפּגעשטעלט, מורא האָ־בנדיק אז די עראינערונגען זאָל אים ניט אויפרייצן.

צו איר גליק אָבער, האָט ער א גוט הארץ געהאַט.

— איך וועל נאָך מאָרגן פאַר אייך טאָן אלעס וואָס עס איז מעגלאך, — האָט ער ארויסגערעדט, און זיין שטימע האָט אביסל געציטערט. — זייט רואיק, איך וועל זיך אונטעראיילן, אפשר קאָן איך אייך איצט מיט עטוואָס באַ־הילפיק זיין?

און ער האָט די האַנט אין קעשענע אריינגעלייגט.

נאָר זי האָט מיט שטאָלץ און דערוויי־דיק זיך אָפּגעשטעלט, און זי האָט גע־זאָגט:

— איך דאַנק אייך, מיין הער, — איך בעט נאָר אַן אָרט אין אַן אָרים־הויז, דאָרט, מיט דער הילף פון מיין קליינע־פּענסיע, וועל איך זיך פילן פאַלשטענדיק גליקלאך.

ער האָט איר ליבלאך די האַנט דער־לאַנגט, נאָ, נאָר אז ער האָט איר ביי־נערדיקע, איינגעקאַרטשעטע האַנט אין זיינער דערפילט, האָט ער ניט ווילנדיק אויפגעציטערט, דערמאַנענדיק זיך, אז מיט צוואַנציק יאָר צוריק וואָלט ער זיך פאַנאַנדערגעוויינט פון פרייד ווען ער זאָל געווען קאָנען אָט די האַנט א קוש געבן.

גייענדיק איבער די קאָרידאָרן פון דעם טעאַטער, האָט ער געטראַכט וועגן דעם פאַריזער לעבן, וואו עס קאָנען זיך טרע־פען אזוינע משונה־מאָדנע זאַכן: ער־נאָך כמעט א יונגערמאַן, מוז איצט זע־ען פאַרזאָרגן מיט אַן אָרט אין אַן אָרים הויז די, וואָס האָט די ערשטע געמאַכט קלאַפּן זיין הארץ מיט ריינער און האַר־ציקער ליבע.

—(::)—

האבערמאַן

(שלום פון זייט 2)

— האָט זיך אָפּגערופן די אומבאַשטימ־טע פינור. און איר האָט געמיינט מי יו־דע וואָס.

— וואָס־זשע שטייען מיר דאָ, חב־רים, — איז ענדלאך, צו זיך געקומען דער הויכער מאַן. קומט, לאָמיר גיין יע־דער וואוהין ער ברויכט צו גיין. אדיע.

— אדיע! — האָט קרושקין געענט־פערט אויפהויבנדיק דעם קראַנקן, איך האָב שוין פאַרשפּעטיקט צו דער זיצונג.

די אומבאַשטימטע פינור האָט זיך פון פרייד, געזעגענענדיק זיך, יעדן גע־זאָגט:

— אפשר ווילט איר מיט מיר אריינ־גיין אין רעסטאָראַן, א? — איר האָט נישט קיין חשק? אָך, ס'אַרא לעבערלאַ־כער פאַל, נישט וואָר? האָ, וואָס זאָגט איר אויף דעם?

און אוועקגייענדיק, האָט זי אונטער־געשפּרונגען פון פרייד, און זיך צוגע־פייפט א לוסטיקן מאַטיוו פון אַן אָפּערע־טאַ.

—(::)—

און מער ניט...

א פּאָר פאָלק וועלכע האָבן אַן עין־הרע געהאַט א היבש געזינדל זיינען אמאָל גע־קומע זדינגען א דירה. דער באַלעבאָס וועלכער האָט זיך זייער געשראָקן אריינ־צולאָזן ביי זיך א גרעסערע משפּחה, האָט וצערשטע זיי געפרעגט וויפל זיי זיינען.

רופט זיך אָפּ די אידענע, זאָגט זי:

קיין גרויסע פאַמיליע זיינען מיר ניט, בלויז איך און ער, שווינער און שוגער, און אונזערע קינדער יעדערער באַזונדער: מענדל און בערל, וועלוול און שמערל, יאַנקל און פייטל, חייקל און טרייטל, חוץ צוויי צווילינגלאך שיינע, פּיצאַלאך קליינע — אָט דאָס איז גאָר בין היינט־קען יאָר.

— רופט אריין אייער פרוי, מר. גוד־מאַן.

ער האָט געעפנט די טיר און האָט זיין פרוי אריינגערופן.

— וואָס איר נייט שוין אוועק? — האָט מרס. גודמאַן אריינקומענדיק גע־פרעגט. וואָס איילט איר זיך?

— איך האָב נאָך א סך זאַכן צו פאַר־זאָרגן, מרס. גודמאַן. מיין מאַן קומט באלד פון דער ארבעט און איך מוז צו־גרייטן נאַכטמאָל.

זיי האָבן זיך געזעגנט און חנה'לע איז אוועק.

מאַרס האָט איר א ווײַלע נאָכגעקוקט און זיינע ליפּן האָבן שיטל געמורמלט: א פאַרלאָרן לעבן... א פאַרלאָרן לע־בען....

ווען חנה'לע איז געזעסן אין וואַגאָן פון דער אונטערערדישער באַן, האָט זיך איר אויסגעראַכט, אז די רעדער קלאַפּן צום ריטם פון איר הארץ:

— א פאַרלאָרן לעבן... א פאַרלאָרן לעבן.

פאַרלוירענע לעבנס

(שלום פון זייט 5)

צופיל טראַגעדיעס... ניין, רעדט ניט מער דערפון!...

ער האָט איר האַנט גענומען, זיך צו־געבויגן און שטיל איר האַנט געקושט:

— איר זייט נערעכט, חנה'לע!....

— איך האָב א לעבן פאַרלאָרן!...

— אויך איך, מר! גודמאַן, האָב א לעבן פאַרלאָרן! ווייל איך האָב אייך דאַמאָלסט ניט פאַרשטאַנען...

— מיר האָבן ביידע א לעבן פאַרלאָ־רען... האָט ער זיפצענדיק שטיל גע־זאָגט.

— איך וועל שוין גיין, מר. גודמאַן.

— פאַרוואָס אזוי שנעל?

— ס'איז שפּעט און איך מוז באַלד זיין אין דער היים. מיין מאַן וועט קומען פון דער ארבעט... רופט אריין אייער פרוי, איך וויל זיך מיט איר געזעגענען.

— ווען וועלן מיר זיך ווידער זעען? אפשר דאָן?...

— ניין, קיינמאָל ניט! מיר טאָרן זיך מער ניט זעען! מיר האָבן פליכ־טען!

— איר זייט שטאַרקער פון מיר, איר זייט נערעכט, חנה'לע! זאָל איך אייך אהיים פירן מיט מיין מאַשין?

— ניין, מר. גודמאַן. מיט דעם זעלבן וועג וואָס איך בין אהער געקומען, וועל איך אויך צוריקפאָרן... איך וועל פּרואוון פאַרגעסן אַז אַלץ: אייך, דאָס הויז און אויך אייער מאַשין...

— איך פאַרשטיי, חנה'לע, איר זייט אַן איידעלע, א גוטע...

— רופט אריין אייער פרוי, מר. גוד־מאַן.

ער האָט געעפנט די טיר און האָט זיין פרוי אריינגערופן.

— וואָס איר נייט שוין אוועק? — האָט מרס. גודמאַן אריינקומענדיק גע־פרעגט. וואָס איילט איר זיך?

— איך האָב נאָך א סך זאַכן צו פאַר־זאָרגן, מרס. גודמאַן. מיין מאַן קומט באלד פון דער ארבעט און איך מוז צו־גרייטן נאַכטמאָל.

זיי האָבן זיך געזעגנט און חנה'לע איז אוועק.

מאַרס האָט איר א ווײַלע נאָכגעקוקט און זיינע ליפּן האָבן שיטל געמורמלט: א פאַרלאָרן לעבן... א פאַרלאָרן לע־בען....

דער אינטערנעשאָנאַל מאָטאָרס טראַק סערוויס סטיישאָן אין סאַסקאַטון

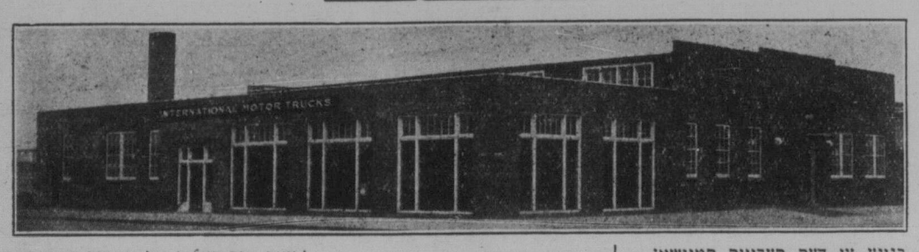

בנגע צו דעם סערוויס סטיישאָן — דער דאָזיקער פּלענט וואָס איז געבויט געוואָרן מיט צוויי יאָר צוריק, איז מאָ־דערן אין דעזיין אין יעדער הינזיכט. דער פּלענט האָט ארום צען טויזנט סקווער פוס פון פּלאַץ ספּייס, פון וואָס דער גרעסטער טייל איז געווידמעט צו דעם סערוויס שאַפּ, וועלכער איז פולשטענדיק אויסגע־שטאַטעט מיט דעם רענולערן אינטערנע־שאָנאַל הארוועסטער קאָמפּאַני סטאַנדאַ־ריזירטער ליין פון מאָטאָר טראַק־שאַפּ איינריכטונג, און מיט א גרויסער פאַר־שיידענאַרטיקיים פון קליינע פאַרשיידענע טולס וואָס זיינען ספּעציעל דעזיינט צו באַדינען פאַרשיידענע פּיטשורס פון אינ־טערנעשאָנאַל טראַק אין אַלע סייזעס. דער דאָזיקער שאַפּ איז באַדינט פון א סטעף פון אכט קאָמפּעטענטע און טרענירטע מעכאַניקער, אָנגעפירט פון מר. בוירט לע־פין, א יונגערמאַן מיט א סך דערפאַרונג אין מעכאַנישער ארבעט.

מיר האָבן אויף אַן אנדער דעאַפּרטמענט אין דער געביידע, — די "פּאַרטס" דע־פּאַרטמענט און וועלכן מיר האָלטן אין דורכשניט אויף איבער $35,000 ווערט ריפּער פּאַרטס פאַר כמעט יעדן מאָדעל פון אינטערנעשאָנאַל טראַקס און דאָס איז — ניט אכטנדיק די עלטער פון טראַק — פּאַקטיש קאָנען מיר כמעט אויפבויען א קאָמפּליט טראַק פון די אלע פּאַרטס וואָס מיר האַלטן אין אונזער פּאַרטס דע־פּאַרטמענט.

מר. לעאָ מאַלאָני, מענעדזשער, מאָטאָר טראַק סיילס דעפּאַרטמענט, ווינשט אלע אידן פון סאַסקאַטון און אומגענענט א יאָר פון פרייד, געזונט און פּראָספּעריטעט

מיר ווינשן איך אלעמען

א יאָר פון פרייד און הצלחה

זאָל דאָס נייע יאָר אייך ברייגגען פריידיקע, געזונטע און גליקלאַכע טעג.

מיר האָפן אז אלע אונזערע אידישע קאַסטאָמערס און פריינט אין נאָרטערן סאַסקאַטשעוואַן וועלן פּראָפיטירן פון זייערע פריערדיקע דערפאַרונגען און זיי וועלן קוקן פאַראויס מיט צוטרוי אין דער צוקונפט.

מיר זיינען די איינציקע אגענטן אין נאָרטערן סאַסקאַ־טשעוואַן פאַר די פאָלגנדיקע קוואַליטעט ליינס:

"ראָיאַל שילד" ברענד, טייען, קאַפע, בייקינג פּאָודער, עקסטראַקטס, דזשעלי פּאָודערס, ספּייסעס און א. וו.

"עילמער" ברענד פענסי פרוט און וועדזשעטייבלס "העמסטערלי פאַרם" ברענד אויסגעקליבענע פרוכט, וועדזשעטייבלס און א. וו.

"פּרעט־לאָו" פּרעזערווינג קאָ. קאַליפאָרניאַ פרוכט און וועדזשעטייבלס.

"קינג ביטש" ריינע דזשעמס און דזשעלים.

CAMPBELL, WILSON & MILLAR LTD.

אימפּאָרטערס און האָלסייל גראָסערס

סאַסקאַטון, סאַסק.

עטאַבלירט ווינניפּעג 1882

מיט הארציקסטע וואונשן צום

נייעם יאָר

צו די אידן פון סאַסקאַטון און אומגעגנט

STEELE'S STUDIO

Saskatoon, Sask.

צו אונזערע צאַלרייכע הויכגעשעצטע קליענטן און פריינט ווינשן מיר

א יאָר פון געזונט, פרייד און הצלחה

The Toronto General Trusts Corporation

קאַפּיטאַל	רעזערוו
$3,000,000	$3,750,000

HON. N. W. ROWELL, President
W. G. WATSON, General Manager

עסעטס אונטער אדמיניסטראַציע שטיינט איבער $200,000,000.00

איר זייט שטענדיק געוויכערט מיט אַן עפּישענט באַדינונג און העפלאַכער אויפמערקזאַמקייט, צוזאַמען מיט דאַנקבאַרקייט פאַר אייער ביזנעס.

ROD. V. REAL,

Manager, Saskatoon, 2nd Ave. and 21st St.

טאָראָנטאָ, מאָנטרעאַל, אָטאַוואַ, ווינניפּעג, רעדזשיינע, סאַסקאַטון, קאַלגאַרי, וואַנקאָווער

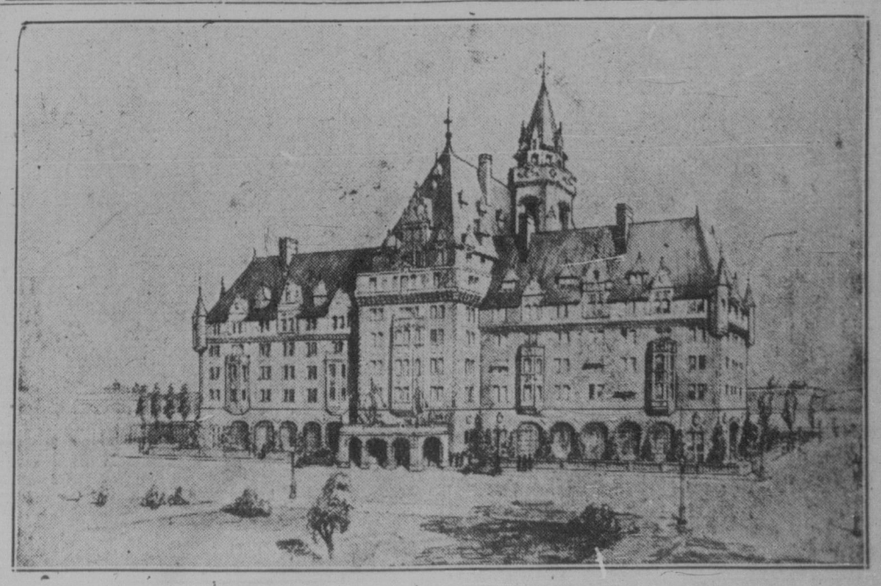

דער נייער סי. עו. אר. האָטעל אין סאַסקאַטון